

— Какъ, да ги оставимъ самички тжсь нощъ? попыта Петръ дързостно.

— Нищо нѣма да ги сполѣти Петре, не ся страхуй, рече Василь.

— Тжй, тжй некъ направимъ Петре, отрече Жельо, Никола знае добръ тыя мѣста. Некъ тадѣсь да принощуваме, а утрѣ пакъ щемъ достигна рано.

Нощъ тъмна, трапове страшны, дълбоки камънены скалы и страхотій, сичко това не бѣше нищо прѣдъ очи-тѣ Петровы. Ако бѣше самъ си, той вѣрвяваше, нѣ сега трѣбаше да ся склони и да остане.

— Още една нощъ и.... помисли си той и ся успокои.

Още една нощъ отистиннѣ, разжчаваше тыя юнацы, за да ся наслаждатъ и да глѣдате миль-тѣ си близо до себѣ.

Тѣ бѣхъ раздѣлени на голѣмо пространство, нѣ дымъ отъ огънь, що ся издигаше и отъ двѣ-тѣ страны, сближаваше тѣхно-то дѣхане горѣ въ облацы-тѣ.
